

den, idet beslaglæggelsen netop er begrundet med, at vedkommende er i besiddelse af genstanden uden retmæssig adkomst. Besidderen har således i forvejen ingen ret til at råde over genstanden.

Tilsvarende principper finder anvendelse i forbindelse med kreditorforfølgning.

Bestemmelsen i *stk. 2*, der modsvarer den hidtil gældende § 804, *stk. 2*, vedrører forurettedes krav på erstatning og det offentliges krav på sagsomkostninger samt krav på konfiskation efter straffelovens § 75, *stk. 1*, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og *stk. 3*, og § 76 a, *stk. 5* (værdikonfiskation), og som noget nyt, bødekraav.

Der er i *stk. 2* gjort op med, hvilke former for beslaglæggelse der har retsvirkning som arrest. Det har i teorien tidligere været omtvistet, hvad retsvirkningen af en beslaglæggelse med henblik på værdikonfiskation er, jf. betænkning nr. 1223/1991, s. 18-19. Højesteret har imidlertid i en kendelse, gengivet i *Ugeskrift for Retsvæsen 1993*, s. 778, fastslået, at beslaglæggelse af en livsforsikring og en pensionsforsikring til dækning af et ikke pådømt værdikonfiskationskrav alene havde retsvirkning som arrest. Ifølge Højesteret ville den efterfølgende værdikonfiskation ikke overføre ejendomsretten, men alene kunne danne grundlag for tvangsfuldbyrdelse i fogedretten. Da de pågældende effekter ikke kan være genstand for udlæg, blev beslaglæggelsen ophævet. I overensstemmelse med retsstillingen efter denne afgørelse, følger det af den foreslåede bestemmelse i *stk. 2*, at beslaglæggelse med henblik på værdikonfiskation har virkning som arrest.

Om beslaglæggelse med henblik på konfiskation henvises i øvrigt til pkt. 2.3.3. i de almindelige bemærkninger.

Det foreslås endvidere som noget nyt, at det kun er indtil, der træffes afgørelse efter § 807 d, *stk. 2-3*, om anvendelse af beslaglagt gods, at de i *stk. 2* nævnte former for beslaglæggelse skal være stillet som arrest. Som det fremgår af § 807 d, *stk. 3*, overlades det til retten - samtidig med eller i tilslutning til domsafsigelsen - at træffe afgørelse om anvendelsen af beslaglagt gods, således at denne afgørelse får retsvirkning som et udlæg.

Det hidtidige krav om foretagelse af udlæg i fogedretten bortfalder derfor i forbindelse med disse former for beslaglæggelse.

Skæringstidspunktet for overgangen fra status som arrest til udlæg er tidspunktet for rettens kendelse om anvendelse af beslaglagt gods, jf. § 807 d, *stk. 3*.

Fra skæringstidspunktet har beslaglæggelsen retsvirkning som udlæg, eller den bortfalder enten efter rettens afgørelse om anvendelsen, eller fordi der ikke

af den mødende anklager eller den erstatningsberettigede fremsættes begæring om rettens afgørelse vedrørende anvendelsen af det beslaglagte gods.

Stk. 3 vedrører beslaglæggelse med henblik på at fremtvinge tiltaltes tilstedeværelse i tilfælde, hvor tiltalte har undraget sig videre forfølgning. Det følger af formålet med beslaglæggelsen, at tiltaltes adgang til umiddelbart at disponere over formuen i det hele må afskæres, jf. bestemmelsens 1. *pkt.*

Efter den gældende § 802, *stk. 2*, 2. *pkt.*, medfører denne form for beslaglæggelse ikke, at ægtefælles og børns krav på underhold af formuen ophæves, ligesom beslaglæggelsen ikke udelukker, at der disponeres over formuen ved testamente. Indholdet af denne bestemmelse er anset for så selvfølgeligt, at der ikke er fundet anledning til at medtage en tilsvarende bestemmelse i forslaget. Der er således ikke tale om nogen realitetsændring på dette punkt.

Derimod har adgangen til at rette kreditorforfølgning mod den beslaglagte formue givet anledning til tvivl, jf. betænkning nr. 1223/1991, s. 31. Der foreslås derfor som noget nyt en bestemmelse herom i 2. *pkt.* I henhold til denne bestemmelse kan der på grundlag af krav, som bestod, før kendelsen om beslaglæggelse blev afsagt, rettes kreditorforfølgning mod den beslaglagte formue, mens dette ikke gælder senere opståede krav.

Formålet med denne bestemmelse er at afskære tiltalte fra indirekte at råde over formuen ved gældsstiftelse. Det bemærkes i den forbindelse, at beslaglæggelsen tinglyses efter reglerne i tinglysningslovens § 48, jf. den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens § 807, *stk. 4*, 2. *pkt.*

Til § 807 c

Denne bestemmelse, hvorefter enhver, der har interesse heri, på et hvilket som helst tidspunkt under sagen kan rejse spørgsmål om hel eller delvis ophævelse af en beslaglæggelse, er ny, men repræsenterer næppe nogen realitetsændring i forhold til gældende ret.

Bestemmelsen kan benyttes til at sikre, at f.eks. beslaglæggelse af større samlinger af dokumenter ikke udstrækkes videre end påkrævet.

Til § 807 d

I denne bestemmelse er der som noget nyt sket en samling af bestemmelser om ophøret af beslaglæggelse. Formålet er dels en afklaring af de civile retlige virkninger, dels en forenkling af realisationsreglerne.

Stk. 1 vedrører beslaglæggelse efter § 802, *stk. 1*, og § 803, *stk. 1*, og modsvarer til dels den hidtil gældende